

ליל שבת קודש פרשת תזריע - החודש ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ב המדבר מהתקרבות לצדיקים ומשפלות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), דע שלראות את עצמו עם הצדיק האמת הוא דבר גדול מאד, כי על ידי שרואין את עצמו עם הצדיק, על ידי זה מקבלים גדולה, ועיקר הגדולה היא השפלות, וזה סימן שהיה אצל צדיק אמיתי, כשנמשך עליו בושא ושפלות וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה התקרבות אל צדיקים אמיתיים מועיל לאדם בכל דבר הן ברוחניות והן בגשמיות, בגשמיות מועיל לאדם, כי כל מה שקרוב יותר אל הצדיק, כן נמשך עליו השפעות טובות של בני חיי ומזוני, ולא חסר לו שום דבר כלל, כי כל ההשפעות וכל הדברים באים רק מהצדיק האמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"מ), וברוחניות מועיל לאדם, כי על ידי שרואה עצמו עם הצדיק, ומסתכל עליו, אפילו אם אינו שומע ממנו תורה, מקבל ממנו גדולה, היינו דביקות הבורא יתברך שמו, כי אין דבר גדול מלהיות דבוק בו יתברך, ועיקר הגדולה הוא שפלות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מגילה ל"א). במקום גדולתו שם ענוותנותו, כי אי אפשר להיות דבוק בו יתברך אלא על ידי מדת הענוה והשפלות, שאדם יהיה במל ומבומל בעיני עצמו לגמרי, עד שלא יהיה תופס שום מקום כלל, ואז נאמר עליו (ישעיה נ"ז) אשכון ואת דכא, אני שוכן את דכא (סוטה ה.), שהקדוש ברוך הוא שורה אצלו, אבל אם יש לו ישות וגיאות חס ושלו, אזי הקדוש ברוך הוא אומר עליו, אין אני יכולים לדור בעולם, כי מלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכל מה שאדם במל ומבומל בעיני עצמו, הרי הוא נותן מקום להשראת השכינה, והשכינה הקדושה יכול לשרות אצלו, מה שאין כן כשהוא תופס איזה מקום בעולם, ויש לו ישות וגיאות, הרי הוא דוחק את רגלי השכינה, ואין הקדוש ברוך הוא שורה שם כביכול, והוא רחוק ממנו יתברך בתכלית הריחוק, ולכן עיקר עבודת האדם הוא להגיע אל מדת הענוה והשפלות, שיהיה בעיניו כאפס וכאין, ולא יידע מעצמו כלל, ואז יזכה לגדולה אמיתית היינו להיות דבוק בו יתברך, שאין דבר גדול מזה כלל.

והנה לזכות לביטול כזאת אי אפשר כי אם על ידי התקרבות לצדיקים, כי על ידי שאדם מקרב עצמו אל צדיק אמיתי, ומבטל עצמו אליו, הוא מתחיל להמשיך על עצמו מדת הענוה והשפלות, כי מכיר פחיתות ערכו לגבי הצדיק, ונשבר ישותו וגיאותו, ומתחיל להבין מה נקרא ענוה ושפלות באמת, מה שאין כן כשאדם לברו, ואינו מקורב אל צדיק אמיתי, אזי גיאותו וישותו בכל תוקף ועוז, ונדמה לו שאין גדול בעולם כמוהו, וזהו עיקר כשלוננו ושברוננו, וכמו שכתוב (משלי מ"ז) לפני שבר גאון, כשבא לגדלות סימן שיבוא לו צרה חס ושלום, וכן כשהוא שפל, סימן שיבוא לכבוד גדול, וכמו שכתוב (שם מ"ו) ולפני כבוד ענוה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קס"ח), וזה סימן מובהק אם אדם נמצא אצל צדיק אמיתי, כשנמשך עליו בושה ושפלות, היינו שמתחיל להסתכל היטיב על עצמו איפוא אוהזו בכל המדות, ונכנס בו התעוררות לתקן כל מדותיו, ולבוא אל דביקות הבורא יתברך שמו, זהו סימן שהוא נמצא אצל צדיק קדוש באמת, ויזכה לכל טוב על ידו, מה שאין כן כשבא אל איזה מפורסם, ושומע מפיו תורה, ובא עליו גדלות וישות, שמתפאר בפני כולם שמצא את האמת וכולם נמצאים בשקר, סימן שאינו נמצא אצל צדיק אמיתי, ומטעה את עצמו בכל ההתקרבות, ולכן אשרי מי שזוכה לקרב עצמו אל צדיק אמיתי, ולמסור את נפשו להתראות עם הצדיק בכל עת, כי על ידי זה יהיה נמשך עליו בושה ושפלות, וישרה השכינה אצלו, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא י"ג-ט"ו) נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן, וכבר דיקדקו המפרשים שלכאורה כל הפסוק מיותר, כי הלא כבר כתיב (לעיל פסוק ב') אדם כי יהיה בעור בשרו שאת וגו' והובא אל אהרן הכהן וגו', ומה זה עוד הפעם, נגע צרעת כי תהיה באדם וגו', וגם, מהו שינוי הלשון, כי תהיה "באדם", ולא כתיב כי יהיה "בעור בשרו" וגו' כמו למעלה? והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה התורה הקדושה מגלה לנו עוצם פגם הצרעת שהוא בא על גסות הרוח, היינו על ישות וגיאות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תורת כהנים פרשת מצורע) נגעים על גסות הרוח באים, וזהו נגע צרעת כי תהיה "באדם", כי שלימות אדם שיהיה בבחינת מ"ה, במל ומבטל בעיני עצמו לגמרי, שזהו אד"ם בגימטריא מ"ה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב), כי אז הוא דבוק בו יתברך באמת, בבחינת (ישעיה י"ד) אדמה לעליון, אבל מיד שנכנס בו ישות וגיאות, הרי הוא מנוגע ובעל מום, ולכן "נגע צרעת כי תהיה באדם", באד"ם דייקא, היינו שנכנס בבחינת אד"ם שלו, היינו בבחינת מ"ה שלו, ונעשה מצורע ואיש טמא רחמנא ליצלן, אזי עיקר תקנתו, "והובא אל הכהן", היינו שיתקרב אל הכהן שהוא הצדיק האמת, ויהיה נמשך עליו בושה ושפלות, כי עיקר תקנת אדם על ידי הצדיק האמת

שממנו נמשך כל השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, ולזאת אם "כסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו וגו' מהור הוא", כי אם פשתה הצרעת בכל גופו, הרי בא לתכלית השבירה, ואין לו עם מה להתגאות כלל, ולכן הוא מהור, אבל מיד "וביום הראות בשר חי יטמא", כי אם יתחיל עוד הפעם להראות עצמו לישות ומציאות, הרי חוזר למומאתו, ואין לו עצה ורפואה רק על ידי הכהן שהוא הצדיק, שילמד אותו דרכי הענוה באמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולהמשיך על עצמינו כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת תזריע - החודש ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם מעשה מ' דף קס"ד, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ואלו השני בנים היו נקראים בפי העולם, זה בכינוי חכם, וזה בכינוי תם, אף על פי שיש כמה חכמים ותמים בעולם, אף על פי כן כאן היה ניכר הדבר ביותר, כי שניהם ממקום אחד ולמדו ביחד, וזה נעשה חכם מופלג מאד, וזה היה תם גדול מאד, ובהסקאסקי, ששם כותבין כל אחד עם כנוי פאמעליא (משפחה) שלו, היו כותבין על זה כנוי חכם ועל זה כנוי תם, כי השם של האדם הוא הנפש שלו, בבחינת (בראשית ב') נפש חיה הוא שמו (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ס), ובתוך השם של האדם מונח כל כוחות הנפש שלו (שיחות הר"ן סי' צ"ה), ולכן כשנותנין שם לאדם צריכין לדקדק מאד לתת לו שם אחר צדיק ואיש כשר, כי על ידי זה נכנס קדושה גדולה בנפש התינוק (כמובא בספר הקדוש "נועם אלימלך" ריש פרשת במדבר עיין שם), והרבה צרות שבני אדם סובלים בימי חייהם, הוא מחמת שאין מדקדקים בשמות שנותנים, ונותנים שמות אחר אילנות ופרחים עצים ואבנים, ואחר כך הילד סובל מזה מה שהוא סובל, לכן אשרי המתיעץ עם צדיק אמיתי לפני שנותן שם לתינוק, כי אז יהיה בטוח שיצליח בימי חייו.

פעם אחד בא המלך על הסקאסקי, ומצא, שהיו כתובין שם אלו השני בנים, זה בשם חכם, וזה בשם תם, והיה בעיניו לפלא, שאלו השנים מכונים בשם חכם ותם, ונתאוה המלך לראותם, וחשב המלך: אם אשלח אחריהם פתאום, שיבואו לפניי, יתפחדו מאד, והחכם יסתתמו טענותיו לגמרי, והתם גם כן אפשר ישתגע מחמת פחד, כי באמת אדם צריך להיות מוכן בכל יום פן יקרא אותו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קנ"ג.) שוב יום אחד לפני מיתתך, וכי אדם יודע איזהו יום ימות, אלא יעשה תשובה היום שמא ימות למחר, נמצא כל ימיו בתשובה, וכן כתיב (קהלת ט') בכל עת יהיו בגדיך לבנים, ואמרו חכמינו הקדושים (קהלת רבה שם) משל למלך שזימן לעבדיו ולא קבע להם זמן, פקחים שבהם קשמו את עצמם וישבו על פתח בית המלך, אמרו כלום חסר בבית המלך, מפשים שבהם הלכו למלאכתם, אמרו, כלום יש סעודה שאין בה טורח, פתאום בקש המלך את עבדיו, פקחים שבהם נכנסו לפניו כשהם מקושטים, מפשים נכנסו מלוכלכים, שמח המלך לקראת הפקחים וכעס לקראת המפשים, אמר הללו שקשמו עצמן לסעודה ישבו ויאכלו והללו שלא קשמו את עצמן יעמדו ויראו, נמצא שפיקח שחושב תמיד על תכליתו הנצחי, מוכן עצמו היטב בכל יום, פן יקרא אותו המלך.

ונתיישב המלך לשלוח חכם אחד אל החכם, ותם אל התם, רק איך מוצאין בעיר מלוכה תם, כי בעיר מלוכה על פי רב הם חכמים, רק שהממונה על האוצרות הוא תם דוקא, כי החכם אינם רוצים לעשות ממונה על האוצרות, פן על ידי חכמתו ושכלו יוכל לבזבז האוצרות, על כן עושין ממונה על האוצרות תם דווקא, כי ליכנס אל גנוי המלך, ולהיות ממונה על אוצרותיו ולחלק אותם, אי אפשר אלא על ידי תמימות גמור, היינו שיסלק חכמתו ודעתו לגמרי, ויעשה רק כאשר צוה אותו המלך, ואז יקבל רשות לחפש בגנוי המלך, כי אין המלך מפחד שישתמש בהם לצרכי עצמו, וכן הוא ברוחניות, מי שמסלק חכמתו ודעתו לגמרי, ומשליך עצמו לעבודת השם יתברך בשביל אהבתו יתברך, הוא זוכה ליכנס בגנוי המלך ולחפש באוצרתיו (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה').

וקרא המלך לחכם אחד ולאותו התם הנ"ל ושלחם להשני בנים הנ"ל, ונתן בידם אגרות לכל אחד ואחד, גם נתן בידם אגרת להגאבירניר של הגאבירניא (מושל המחוז), שאלו השתי בנים הם תחת ממשלתו, וצוה בהאגרת, שהגאבירניר ישלח להם אגרות משמו להחכם והתם כדי שלא יתפחדו, ויכתוב להם, שאין הדבר נחוי, ואין המלך גוזר דוקא שיבואו, רק הדבר תלוי ברצונם, אם הם רוצים יבואו, רק שהמלך חפץ לראותם, כי זהו

כלל גדול בעבודת השם יתברך, שאף פעם אין לוקחין את הבחירה מן האדם, ואין אומרים לו שהוא מוכרח לעשות מה שמצווים עליו, רק מעמידים אותו על בחירתו, ואומרים לו שהדבר תלוי ברצונו, אם רוצה לבוא אל המלך, יבוא, כי המלך בוודאי חפץ לראותו, אבל אין המלך גוזר עליו דווקא שיבוא, ומי שיש לו תמימות, תיכף ומיד ששומע שהמלך קורא אותו וחפץ לראותו, רץ בזריזות גדול בלי שהייה כלל, וכמו שכתוב (שיר השירים א') משכיני אחרוך נרוצה הביאני המלך חדריו וגו', אבל מי שחכם בעיניו, חוקר וחושב בדבר, למה המלך קרא אותי? למה המלך צריך אותי? ועל ידי החכמות נמנע מללכת אליו, ומפסיד מה שמפסיד, ולכן העיקר הוא תמימות, ועל ידי תמימות זוכין לכל, והשם יתברך יזכינו להגיע אל תמימותו של התם הקדוש, ונזכה להתקרב אל מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא באמת ובתמים מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תזריע - החודש ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ג"ד המדבר מכח המדמה ומפגם לשון הרע, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש ג"י, רביז"ל אמר (מוהרא"ש ג"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), צריכין לשמור מאד את הזכרון, שלא יפול לשכחה, בחינת מיתת הלב, ועיקר הזכרון הוא לזכור תמיד בעלמא דאתי, שלא יהיה בדעתו, חם ושלום, שאין עולם אלא אחד, וכדי לשמור הזכרון, צריך לשמור את עצמו שלא יפול לבחינת רע עין, לבחינת מיתת הלב, כי עיקר הזכרון תולה בעין, בבחינת (שמות י"ג): "ולזכרון בין עיניך", כי השכחה בא על ידי רע עין, וצריך לשמור את העין מכח המדמה, ואפילו מי שהוא טוב עין, צריך לשמור מזה, כמו שאנו רואים, כי אפילו מי שיש לו ראייה יפה, יכול למעות, על ידי שרואה מרחוק, ונדמה לו להיפך מן האמת, על כן צריך שמירה יתירה לזה, והכח המדמה בא על ידי לשון הרע וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מזהרא"ש נ"י, כי הנה צריכין לשמור את הזכרון שלא יפול לשכחה ולמיתת הלב חס ושלום, כי יש מי שחי בגשמיות, והלב שלו דופק דפיקות, אבל ברוחניות הלב שלו אינו חי, כי שלט בו מדת השכחה, ואינו זוכר בעלמא דאתי, ואם כן אינו נחשב לחיים כלל, כי עיקר חיות הלב הוא רק כשזוכר בעלמא דאתי, וחושב תמיד על תכליתו הנצחי, מה יהיה עמו לעולם הבא, ואז הוא חי באמת, כי קונה לעצמו תורה ומצוות ומעשים טובים, ויודע היטיב שרק זה ישאר לו מכל עמלו אשר יעמול תחת השמש, וכמו שאמר התנא (אבות פרק ו') לפי שאין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד, וזה נקרא בשם "זכרון", כי כבר ראה נשמתו כל זה לפני ירידתו לעולם הזה, ולמד כל התורה כולה במעי עמו, רק ביציאתו לאויר העולם, בא מלאך וספרו על פיו ושכח את הכל, ולכן עיקר עבודתו לחדש כח הזכרון, ולזכור תמיד בעלמא דאתי, עד שיוחזר לו כל מה שנשכח ממנו, ויחיה חיים טובים ונעימים באמת.

והנה כל זה נקרא מדת "טוב עין", שמכוון את עינו להסתכל על הטוב והתכלית שבכל דבר, שזוהו זכרון התלוי בעין, וכמו שכתוב (שמות י"ג) ולזכרון בין עיניך, ו"טוב עין" מתחיל בין אדם לחבירו, שמסתכל על כל אחד ואחד בעין טובה, ורוצה לראות במוצתו ובגדולתו, ומזה בא אחר כך שמסתכל על הטוב שיש בכל פרט ופרט של החיים, ומסתכל על התכלית הנצחי שהוא עיקר מוצתו לעולם הבא, ולכן אומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קמ"ט) שבבוקר טוב להסתכל על השמים, ועל ידי זה נמשך הדעת, כי על ידי הסתכלותו על השמים, יזכיר עצמו בעלמא דאתי, ויקבע בדעתו שעיקר תכליתו הוא לעולם הבא, אבל זה לעומת זה עשה האלהים, והיצר הרע עובד חזק על אדם להפיל אותו למדת השכחה ולמיתת הלב חס ושלום, כי מכנים בו מדת רע עין, להסתכל בעין רעה על כל אחד ואחד, ולהיות מיצר בגדולת חבירו, ואז מתחיל לדבר עליו לשון הרע ורכילות רחמנא ליצלו, ומתגבר עליו כח המדמה, עד שמבלבל מוחו ודעתו לגמרי מלהסתכל על התכלית, כי מיד שאדם נעשה עסוק עם אחרים, וכל מוח מחשבתו איך למצוא מומים וחסרונות בחבירו, דמיונות אלו מבלבלים את מוחו מאד, ואי אפשר לכוון הסתכלותו על התכלית ועל עלמא דאתי, כי הם שני הפיכים ממש, מי שמתסכל תמיד על התכלית, וזוכר תמיד מעולם הבא, אין לו זמן לדבר לשון הרע ורכילות, ולא איכפת לו מאחרים כלל, כי יודע היטיב שלא ישאר לו שום דבר כי אם תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, ומאיפוא יש לו זמן להתעסק עם אחרים ולדבר עליהם רע, אבל תיכף ומיד שנופל למיתת הלב, ושוכח מתכליתו הנצחי, אזי מתגבר עליו כח המדמה שהם הבהמות והדמיונות, ואי אפשר לכוון ראותו וזכרונו על עלמא דאתי, ואז הולך מדמיון אל דמיון, עד שנכנס לדמיונות של עבירות ותאוות רעות, שמשם עיקר הטומאה רחמנא ליצלו, ולכן אשרי

הקונה לעצמו מדת טוב עין, להסתכל על כל אחד ואחד בעין טובה, ולמצוא את הטוב והתכלית שבכל דבר, כי אז יחיה חיים טובים ונצחיים באמת, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע בענין נגעי הראש של מצורע, (ויקרא י"ג) **איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו**, ויש להבין למה דייקא בנגעי הראש הכתוב חוזר ומדגיש **"איש צרוע הוא טמא הוא"**, מה שלא אמר כן בנגעים בשאר מקומות הגוף, וכן למה חוזר ומזהיר **"טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו"**, אבל על פי דברי רביז"ל מובן הענין מאד, כי הנה עונש הצרעת בא על פגם לשון הרע, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשת י"ח ס"ד) נגעים באים על לשון הרע, ולשון הרע הרי מגביר כח המדמה באדם, וגורם לו שכחה ומיתת הלב, ולכן מצורע חשוב כמת (נדרים ס"ד), כי המית לבו בקרבו, ונאבד ממנו חיים אמיתיים, ולכן נענש בצרעת הנקרא **"סגירו דנהורא עלאה"** כמובא בזהר (תוריע מ"ט), שנסתם ממנו אור העליון, ועינו עיוור מלראות אלקותו יתברך, וכמו שכתוב (ויקרא י"ג-ה) **והנה הנגע עמד "בעיניו"**, שפגם הנגע מגיע עד עיניו, ועינו נהפך מטוב לרע, וזה מחמת שנפל למיתת הלב ואל כח המדמה, ואינו יכול לכונן ראות עיניו על התכלית, ולכן המצורע שקיבל נגע גם בראשו, סימן שכבר עלתה מכתו עד ראשו, והמדמה מתגבר עליו מאד, וכל מוחו ומחשבתו טמא בהרהורים רעים ומחשבות זרות רחמנא לצילן, עד שאסור להתקרב אליו כלל, ולכן חוזר הכתוב ומזהיר אצל נגעי הראש, **"איש צרוע הוא טמא הוא"**, כי הוא טמא ומסוכן מאד, **"טמא יטמאנו הכהן"**, שהכהן שהוא הצדיק יכריז ויזהיר בני אדם להתרחק ממנו, ולמה, מחמת **"בראשו נגעו"**, עיקר הנגע שלו בראשו ובכח המדמה שלו, וזה מסוכן מאד, וצריכין להשמר ממנו בתכלית הזהירות, ועיקר טהרתו תלויה ביד הכהן דייקא, כי הכהן שהוא הצדיק מלמד אותו לעשות תשובה על פגם לשון הרע שגרם לו שכחה ומיתת הלב, ועל ידי שמרחיק אותו ממושג בני אדם, וכמו שכתוב (פסוק מ"ו) **בדד ישב מחויץ למחנה מושבו**, על ידי זה יתבונן שאין לו שייכות עם אחרים כלל, ועיקר הסתכלותו צריך להיות רק על התכלית, לזכור בעלמא דאתי, ואז יחזור ויתרפא מצרעתו, ויהיה נפתח לו אור העליון שהיה סגור ממנו, ויטהר מכל טומאתיו, והשם יתברך יזכינו לזכרון קדוש בעלמא דאתי תמיד, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

